

наданні певних пільг потенційним інвесторам, що здійснюють фінансову підтримку соціально-економічного розвитку рекреаційних територій. Однак слід звернути увагу на те, що досягнення позитивного результату можливо за наявності довгострокової програми соціально-економічного розвитку, що передбачає послідовне і поетапне її виконання з виконанням запланованих показників.

Варіант 3 – стабільний, що характеризується вдосконаленням системи державного управління охороною навколишнього середовища в Криму на основі створення інтегрованої системи екологічного контролю з боку регіональних органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, вдосконалення економічних механізмів природокористування рекреаційних територій. Її завданням є попередження порушень екологічного та природно-ресурсного законодавства з метою забезпечення екологічної безпеки на регіональному та локальному рівнях.

Координація являє собою процес розподілу діяльності в часі для забезпечення взаємодії різних структур у виконанні поставлених завдань. У цьому зв'язку призначення підсистеми координація полягає в забезпеченні безперервного функціонування системи управління екологічною безпекою рекреаційних територій шляхом встановлення міцних зв'язків між виконавцями.

Таким чином, інституціоналізація екологічної безпеки рекреаційних територій увазі проведення комплексного управління охороною навколишнього середовища, здійснення єдиної науково – технічної політики в галузі використання та відтворення їх природних ресурсів, що здійснюється через підсистеми: вплив, коригування, координація.

Список використаних джерел:

1. Савченко М. І. Інвестування природокористування : [монографія] / М. І. Савченко. – Луцьк : «Наукова думка», 2009. – 237 с.

Шведюк Ю.В.

аспірант,

Національний лісотехнічний університет України

ОСОБЛИВОСТІ ВІДТВОРЕННЯ ЛІСІВ В УМОВАХ ЗМІНИ КЛІМАТУ

Одним із важливих процесів сьогодні є зміна кліматичних умов. Зміни температурного режиму та вологості впливають на склад і структуру лісових екосистем, динаміку росту, продуктивність і біологічну стійкість лісових насаджень, домінування видів тощо. За оцінками експертів зі зміни клімату, підвищення температури на 1°C зумовлює зміщення меж природних зон на 160 км. Це зумовлює розширення ареалів основних лісотвірних порід, які характеризуються високим рівнем адаптації до зміни кліматичних умов і скорочення або зникнення слабоадаптованих видів [2, с. 35-38].

Сьогодні основні заходи повинні бути направлені на адаптацію до зміни кліматичних умов і пом'якшення негативних наслідків таких змін. Заходи адаптації повинні охоплювати зміни природних чи людських систем у відповідь на фактичні або очікувані зміни з метою уникнення шкоди. Заходи пом'якшення негативних наслідків зміни кліматичних умов повинні бути направлені на стабілізацію або зменшення концентрації парникових газів в атмосфері. Варто

виділити чотири категорії стратегії пом'якшення негативних наслідків зміни кліматичних умов у лісовому господарстві: скорочення викидів парникових газів внаслідок знеліснення; скорочення викидів, зумовлених деградацією лісів; посилення охорони лісів – основних поглиначів вуглецю, а також використання деревини замість викопного палива для отримання енергії.

За даними аналітиків, у той час як глобальні кліматичні моделі дають змогу проектувати загальні закономірності зміни кліматичних умов на глобальному та регіональному рівнях з високим рівнем ймовірності, прогнози змін на національному і, особливо, локальному рівнях будуть менш точними і, навіть, суперечливими [3, ст. 9]. Зокрема, прогнози зміни кліматичних умов в Україні і можливі сценарії розвитку лісового господарства представлено на рис.1.

Як бачимо з рис. 1, не існує єдиної думки у прогнозах зміни кліматичних умов в Україні і наслідках впливу цих змін на лісові екосистеми. Невизначеність зумовлена синергетичною природою екологічних систем, нелінійністю досліджуваних процесів і вимагає розроблення гнучкої екологічної та лісової політики, зокрема щодо відтворення лісів.

В Україні є сприятливі умови і значний потенціал для проведення лісогосподарських заходів, направлених на адаптацію до зміни кліматичних умов і пом'якшення їх негативних наслідків. Дослідження стану лісових екосистем, вивчення динаміки структурних змін лісових насаджень, проведення моніторингу, національної інвентаризації і кадастрової оцінки лісів необхідне для урахування не лише сировинних ресурсів, а й інших важливих послуг лісових екосистем.

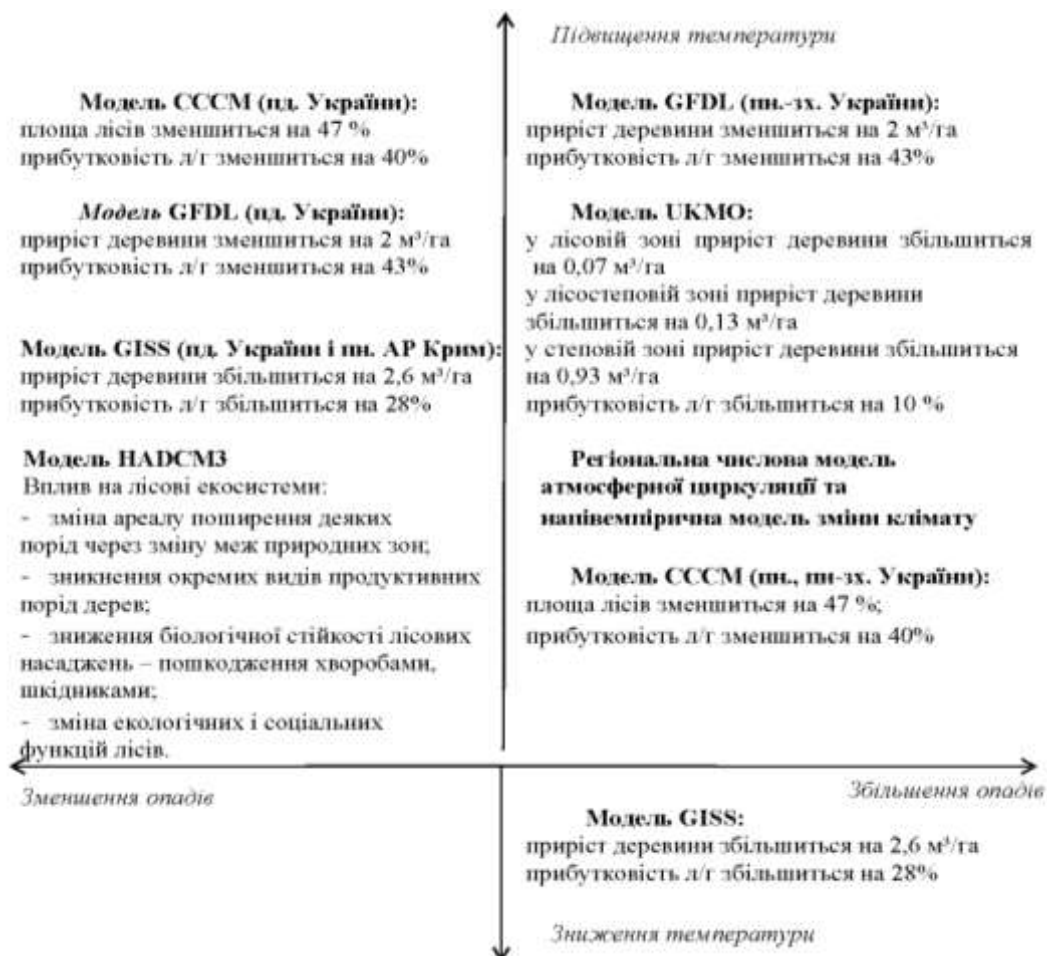

Рис. 1. Позіціонування впливів зміни кліматичних умов на лісове господарство за двома ознаками: зміна температури і вологості

Легенда: пн. - північ, пд. - південь, зх. - захід, сх. - схід.

СССМ – Модель Канадського кліматичного центру; **GFDL** – Модель лабораторії геофізичної динаміки США; **GISS** – Модель Інституту космічних досліджень Годдара; **UKMO** – Модель метеорологічного бюро Об'єднаного Королівства; **HADCM3** – МГЕЗК сценарій А2А; Регіональна числова модель атмосферної циркуляції та напівемпірична модель зміни клімату.

Джерело: розроблено автором за даними [1, с. 169-172].

За висновками аналітиків, одним із ефективних і доцільних напрямів зменшення негативного впливу зміни кліматичних умов на лісові екосистеми є розширене відтворення лісів, тобто створення нових лісових насаджень в обсягах, що перевищують їх вирубування. Це повинно бути пріоритетним завданням національної і регіональної лісової політики України. Вирішення проблем, пов'язаних зі зміною кліматичних умов вимагає змін у практиці управління лісами, перехід до сталого ведення лісового господарства.

Список використаних джерел:

1. Букша И.Ф. Изучение воздействия изменения климата на лесные экосистемы и разработка адаптационных стратегий в лесном хозяйстве. Украина. // Леса и изменение климата в Восточной Европе и Центральной Азии. Рабочий документ по лесному хозяйству и изменению климата 8. ФАО, 2010. – С. 169-191.
2. Дідух Я. Екологічні аспекти глобальних змін клімату: причини, наслідки, дії / Я. Дідух // Вісник НАН України, 2009. – №2. – С. 35-44.
3. Climate Change Guidelines for Forest Managers. FAO Forestry Paper 172. Rome: Food and Agriculture Organization of the United Nations, 2013. – 123 p.